

Ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Βατοπαιδίου Γέροντας π. Εφραίμ, παραχώρησε συνέντευξη στην εφημερίδα «Ο Εκκλησιολόγος» των Πατρών

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Εφραίμ Βατοπαιδινός /
Ειδήσεις και Ανακοινώσεις / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Βατοπαιδίου Γέροντας π. Εφραίμ, παραχώρησε μία άκρως ενδιαφέρουσα συνέντευξη στον εκδότη της εβδομαδιαίας εφημερίδος

«Ο Εκκλησιολόγος» των Πατρών,

κ. Αλέξανδρο Κολλιόπουλο.

1. Άγιε Καθηγούμενε, με αφορμή τα Χριστούγεννα, που οι περισσότεροι τα εορτάζουν επιφανειακά, θα θέλαμε να σας ερωτήσουμε πώς μπορούμε να

δούμε τη μεγάλη αυτή εορτή ως σταθερό τρόπο ζωής;

Όπως πολύ καλά λέτε ναι μεν εορτάζουμε τα Χριστούγεννα την συγκεκριμένη ημερομηνία και το συγκεκριμένο γεγονός της γεννήσεως του Χριστού, της ενανθρωπήσεως του Θεού, όμως αυτό που θα πρέπει να μας προβληματίζει είναι αυτή η μεγάλη εορτή να γίνει για εμάς ένας νέος και σταθερός τρόπος ζωής.

Όσο κάποιος βιώνει τον Χριστό τόσο βιώνει και τα Χριστούγεννα. Ο νέος αυτός τρόπος ζωής εκπηγάζει από την προσωπική σχέση που έχουμε με τον Χριστό. Η γνώση και η αγάπη του σαρκωθέντος Θεού γεμίζει όλη την ύπαρξή μας, όλο μας το είναι. Θα πρέπει όπως λέει και ο άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς η σκέψη μας να γίνει Χριστοσκέψη, η συνείδησή μας να γίνει Χριστοσυνείδηση, ο νους μας να γίνεις Χριστονοούς, η καρδιά μας να γίνει Χριστοκαρδιά, τα πάντα στην ζωή μας να Χριστοποιηθούν. Όταν τελικά, το περιεχόμενο της ζωής μας γίνει η ίδια η ζωή του Θεού, τότε ζούμε την πληρότητα και με σταθερό τρόπο την εν Χριστώ ζωή.

- 2. Ανατέλλει ο νέος χρόνος 2015 και η Εκκλησία μας καλεί να «εξαγοράζουμε τον καιρό» και να «ζούμε τον υπόλοιπο χρόνο της ζωής ημών εν μετανοία». Πώς θα καταφέρουμε εμείς που ζούμε στον κόσμο να επιτύχουμε αυτούς τους στόχους, με δεδομένο ότι είναι πολλές και πιεστικές οι απαιτήσεις της ζωής και μάλιστα τώρα που η κρίση ακόμη μας ταλανίζει.*

Χρειάζεται ο πιστός να ζει με μία εγρήγορση, με νήψη πάντοτε είτε μοναχός είναι αυτός είτε λαϊκός μέσα στον κόσμο. Ο Χριστός μάς προειδοποίησε: «Προσέχετε δὲ ἑαυτοῖς, μήποτε βαρηθῶσιν ὑμῶν αἰκαρδίαὶ ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, καὶ αἰφνίδιος ἔφ' ὑμᾶς ἐπιστῆ ἡ ἡμέρα ἐκείνη» (Λουκ. 21,34).

Βλέπετε έβαλε στο ίδιο επίπεδο την ασωτία με την μέριμνα για τα βιωτικά. Δεν πρέπει να ταλανιζόμαστε από την οικονομική κρίση. Ναι μεν υπάρχει, δεν την αγνοούμε, όμως πού είναι η πίστη μας; Πού είναι ο Θεός; Εκζητούμε τον Θεό; Σε αυτές τις δύσκολες στιγμές θα πρέπει να γίνεται μία έντονη εκζήτηση του Θεού από τον άνθρωπο. Να κάνουμε μία αυτοκριτική, να ελέγχουμε τον εαυτό μας πού φταίξαμε στην σχέση μας με τον Θεό και τον συνάνθρωπο και να μετανοούμε, να ζητούμε την συγχώρεση από τον Θεό και το έλεός Του. Να μην κουραζόμαστε να επικαλούμαστε το όνομά Του, να μην σταματούμε την προσευχή μας μέχρι να δείξει το έλεός Του και σε εμάς τους αμαρτωλούς, αφού για την δική μας σωτηρία έγινε άνθρωπος, ανέβηκε στον Σταυρό και έχυσε το πανάγιο αίμα Του. Με αυτόν τον τρόπο θα εξαγοράσουμε τον καιρό, στις ημέρες αυτές τις πονηρές και θα ζούμε εν μετανοία.

3. Έχετε μιλήσει πολλές φορές για τον Άγιο Κοσμά τον Αιτωλό που ήταν μαθητής της Αθωνιάδας Ακαδημίας και μόνασε στην Ιερά Μονή Φιλοθέου του Αγίου Όρους και για τον Άγιο Μάξιμο τον Γραικό που μόνασε και αυτός στο Άγιο Όρος και μάλιστα στη δική σας Μονή, τη Μονή Βατοπαιδίου. Τί μηνύματα εκπέμπουν με τη ζωή τους και το έργο τους στο σύγχρονο κόσμο οι δύο μεγάλοι αγιορείτες ιεραπόστολοι;

Μπορούμε να πούμε ότι οι δύο αυτοί Αγιορείτες Άγιοι είχαν ένα κοινό χαρακτηριστικό ως προς την έναρξη της ιεραποστολής τους. Άρχισαν με την ευλογία της υπακοής, όχι με ίδιον θέλημα, και για αυτό και πέτυχαν στην αποστολή τους. Ήταν και οι δύο νηπτικοί, ζούσαν την μυστική εν Χριστώ ζωή. Παρόλο που ζούσαν μέσα στον κόσμο ζούσαν σαν να βρίσκονταν στο Άγιον Όρος. Ήταν μέτοχοι της διπλής αγάπης, της αγάπης προς τον Θεό και της αγάπης προς τον συνάνθρωπο. Άρχισαν από την αγάπη προς τον Θεό και φλεγόμενοι από αυτήν την αγάπη θέλησαν να ωφελήσουν και τον πλησίον. Έζησαν με μεγάλη ανιδιοτέλεια, αναλώθηκαν και οι δύο στην διακονία για τον συνάνθρωπο.

4. Άγιε Καθηγούμενε, έχετε γνωρίσει σύγχρονους αγίους, όπως ο π. Παΐσιος και ο π. Ιωσήφ. Θα θέλαμε να μας πείτε εμπειρίες από την επικοινωνία μαζί τους.

Θα αναφέρω ότι έρχεται τώρα πρόχειρα στο μυαλό μου για την επικοινωνία που είχα με τους Γέροντες που αναφέρατε.

Όταν είμαστε στην Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου (1982-1984) είχα το διακόνημα του πορτάρη και ο Γέροντας μού είχε αναθέσει να πηγαίνω και φαγητό στον π. Παΐσιο. Είχα την ευκαιρία να συνομιλήσω με τον Γέροντα για πολλά και διάφορα θέματα. Μία ημέρα, λόγω της παρρησίας που είχε η σχέση μας, τον ρώτησα για ποιο λόγο κάνει τόσα αστεία με τους προσκυνητές, που ίσως μπορεί κάποιος και να σκανδαλίζονται, και μου απάντησε ο διακριτικός Γέροντας: «Παιδί μου οι σύγχρονοι άνθρωποι είναι πολύ επιρρεπείς στην κατάθλιψη, στην αποθάρρυνση, στην απογοήτευση. Τους κάνω αυτά τα αστεία για να τους ενθαρρύνω λίγο, να τους χαροποιήσω ώστε μετά να τους πω και κάτι πνευματικό, γιατί διαφορετικά δεν θα μπορεί να περάσει τίποτε, δεν θα μπορώ να τους ωφελήσω. Σε πληροφορώ ότι μόλις φεύγουν από το κελλί μου οι προσκυνητές αμέσως έρχεται το πένθος στην καρδιά μου, και τα δάκρυα στην προσευχή μου».

Άλλη φορά μου είπε: «Δεν ξέρω πώς αλλά εσύ θα ζήσεις στην εποχή που ο λόγος του Θεού θα πηγαίνει ταυτόχρονα σε όλη την οικουμένη. Δεν ξέρω αυτό πώς θα γίνεται, αλλά εσύ θα το ζήσεις. Και εννοούσε βέβαια για την χρήση του διαδικτύου».

Για τον Γέροντα Ιωσήφ τον Βατοπαιδινό, ο οποίος ήταν και ο Γέροντάς μου και έζησα παρά τους πόδας του για 30 ολόκληρα χρόνια, έχω να πω βέβαια πάρα πολλά, όμως θα αναφερθώ ενδεικτικά, σε αυτά που χαρακτήριζαν και την προσωπικότητά του.

Ο Γέροντας είχε μόνιμα μία φλόγα στην καρδιά του, μία θεϊκή φλόγα, την Θεία Χάρη, που δεν τον άφηνε ποτέ. Είχε αμείωτο θείο ζήλο, στα τόσα χρόνια που ζήσαμε κοντά του, δεν τον είδαμε ποτέ μαραμένο, θλιμμένο, μίζερο• είχε μία αρχοντιά, πάντοτε με όρεξη για τα πνευματικά, ακούραστος για τα πνευματικά. Ο λόγος του ήταν Πατερικός, εμπειρικός, δυνατός, μεστός Πνεύματος Αγίου και σε συνέπαιρνε, ήθελες να είσαι συνεχώς κοντά του και να τον ακούς να σου μιλάει για πνευματικά θέματα.

Σε όλα αυτά τα χρόνια που ήμουν λειτουργός, δεν τον κοινώνησα ούτε μία φορά χωρίς δάκρυα. Πάντοτε προσερχόταν στην Θεία Κοινωνία με δάκρυα, έτσι ακριβώς όπως γράφει και ο άγιος Συμεών Νέος Θεολόγος.

Η αυτομεμψία για τον Γέροντα ήταν η πιο προσφιλής του κατάσταση. Με την υπακοή του, με την άσκησή του είχε αποκτήσει μόνιμο ταπεινό φρόνημα. Μπορούσε να βάζει τον εαυτό του κάτω από κάθε αδελφό, κάτω

από όλη την κτίση, κάτω και από τους εχθρούς του. Όταν κάποτε τον ρώτησα πώς και μπορεί και μένει ατάραχος και ειρηνικός ενώ μαθαίνει ότι τον συκοφαντούν και τον κατηγορούν άδικα, μου απάντησε: «Παιδί μου δεν με ενοχλούν αυτά, γιατί εγώ κατηγορώ τον εαυτό μου περισσότερο από αυτούς».

5. Σχολιάστε μας έναν υπέροχο ορισμό του μοναχού: «Μοναχός είναι ο πάντοτε προσευχόμενος δια τους μηδέποτε προσευχομένους».

Η ουσιαστική προσφορά του μοναχισμού είναι η προσευχή για την σωτηρία του κόσμου. Ο μοναχός που καθαρίστηκε από τα πάθη με την Χάρη του Θεού, κοινωνεί με τον πόνο του κόσμου, αντιλαμβάνεται (παρόλο που ζει εκτός του κόσμου) την πλάνη, τον σκοτισμό, την αμαρτωλότητα του κόσμου για αυτό θλίβεται, πενθεί και προσεύχεται για να δώσει ο Θεός πνεύμα μετανοίας στον κόσμο. Το πνεύμα αυτό της υποστατικής προσευχής κυριεύει και κατακτά όλη την ύπαρξή του. Είναι αυτό το πνεύμα προσευχής που λείπει από τον κόσμο, αυτό που έχει ανάγκη ο κόσμος. Αυτήν ακριβώς την προσευχή την προσφέρει ο μοναχός στον Θεό για τον κόσμο.

6. Επίσης, ξεκαθαρίστε μας έναν προβληματισμό: Πώς συμβιβάζεται η ακτημοσύνη του μοναχού με την περιουσία του μοναστηριού.

Ο ίδιος ο μοναχός προσωπικά είναι ακτήμων και έτσι πρέπει να είναι. Η ακτημοσύνη είναι μία από τις υποσχέσεις που δίνει ο μοναχός στην κουρά του, μαζί με την υπακοή και την παρθενία. Όμως το μοναστήρι οφείλει να έχει περιουσία για να μπορεί να καλύπτει τα λειτουργικά έξοδα του μοναστηριού, των μοναχών που διαβιώνουν σε αυτό, τα έξοδα φιλοξενίας, συντηρήσεως κειμηλίων, αναστηλώσεων κτηρίων, αλλά και να μπορεί κατά δύναμη να επιτελεί και ένα φιλανθρωπικό, κοινωνικό έργο. Πολλοί άνθρωποι, ακόμα και σήμερα, περιμένουν εκτός την πνευματική και την υλική βοήθεια από τις Μονές. Η ιστορία μάς έχει δείξει ότι με αυτόν τον τρόπο λειτουργούσαν οι Μονές και ειδικά οι Μονές του Αγίου Όρους.

7. Από την δοκιμασία που είχατε τα προηγούμενα χρόνια, θα θέλαμε να μας πείτε πόσο βαρύς σταυρός είναι η συκοφαντία!

Ο προφήτης Δαβίδ τονίζει: «Λύτρωσαί με από συκοφαντίας ανθρώπων και φυλάξω τας εντολάς σου» (Ψαλ. 118,134). Δηλαδή η επιμέλειά μας στην τήρηση των εντολών προϋποθέτει να είμαστε ανέπαφοι από κάθε συκοφαντία. Γιατί άραγε; Νομίζω για να είμαστε ειρηνικοί, για να μπορούμε να διοχετεύσουμε όλη την δύναμή μας στην τήρηση των εντολών. Η συκοφαντία επιφέρει στον συκοφαντούμενο μία οδυνηρή

κατάσταση. Δεν είναι εύκολο να συκοφαντείται κάποιος και να παραμένει ειρηνικός, να μην κατακρίνει τους κατηγορούς του, να δείχνει ανεξικακία, να δείχνει την ευσπλαγχνία που απαιτεί ο Θεός, την αγάπη για τους εχθρούς. Πολλοί δεν άντεξαν την συκοφαντία και τρελάθηκαν. Ο μεγάλος άγιος της Εκκλησίας μας, ο άγιος Νεκτάριος, αν θυμάστε τον βίο του, σε κάποιες φάσεις έφθανε στα όρια των αντοχών του, δεν μπορούσε να εξηγήσει την τόση κακία των ανθρώπων εναντίον του, και μάλιστα ρασοφόρων, εκπροσώπων της Εκκλησίας, αλλά τότε τον ενίσχυε και ο Θεός με την παρακλητική θεία Χάρη Του. Πώς λέει και ο απόστολος Παύλος; «Εν παντί θλιβόμενοι, αλλ' ου στενοχωρούμενοι, απορούμενοι αλλ' ουκ εξαπορούμενοι· διωκόμενοι, αλλ' ουκ εγκαταλειπόμενοι» (Β' Κορ. 4,8-9). Και σε εμάς ο Θεός επέτρεψε όσο αντέχαμε, δεν επέτρεψε κάτι περισσότερο, να δούμε στο μέλλον...

Πηγή: anastasiosk.blogspot.gr